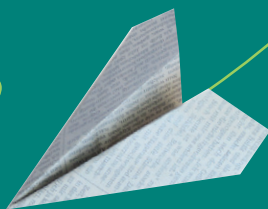

DANIEL GLATTAUER

NENÍ ZAČ

HOST

KAPITOLA PRVNÍ

Manuel

Svého syna bych si představoval jinak. Občas jsem vzhlédl od monitoru a dělal jsem, jako že přemýšlím. Ve skutečnosti jsem ale sledoval Manuela — v situacích, kdy si myslel, že ho nikdo nepozoruje, takže se netvářil nijak suverénně. Upřímně řečeno, považoval jsem za bezohlednost, že se jmenuje Manuel, bezohlednost vůči němu i vůči sobě. Proč se mě nezeptali? Já bych Manuela nepřipustil, Manuela bych zakázal, Manuela jako jméno, to každopádně. A Manuela jako člověka? No, co na to říct... byl to prostě zásah shůry. Každou chvíli si na mně smlsla nějaká vyšší moc a vždycky byla o poznání vyšší, než se mi hodilo. No tak dobrá, ale kdyby aspoň někdy zůstala nahoře. Jenže to ne, má vyšší moc se každou chvíli dostavila ke mně dolů a řekla „dobrý den“. V tomhle případě v podobě mého čtrnáctiletého syna.

Desátý den s Manuelem uběhl v klidu jako skoro všechny pondělky toho roku. Úterky vlastně taky. Ve středu jsem si často bral volno a zbytek týdne už probíhal tak nějak automaticky. Význam toho pondělí se mi odkryl až mnohem později, takže mám velkou úctu ke své třiačtyřicet roků staré a alkoholem dost zakalené paměti, že byla schopna dát zpětně dohromady tolik

obrazů i s originálním zvukem. Většina z nich se týkala mého syna, který seděl u mě v kanceláři a dělal si domácí úkoly — nebo aspoň dělal, že je dělá.

„Tak co, zvládneš to?“ zeptal jsem se.

„Proč bych to jako neměl zvládnout?“

Možná jsou tak odmítaví všichni čtrnáctiletí pubertáci s řídkým porostem na horním rtu a hlasem posazeným někde mezi neodborně obsluhovanými houslemi a zanedbaným kontrabasem. Čert ví, ale v každém případě mi to lezlo na nervy.

„Já nechci vědět, proč bys to neměl zvládnout, chci vědět, jestli to zvládneš, nebo ne,“ opáčil jsem.

„Kdo tvrdil, že chceš vědět, proč bych to neměl zvládnout?“ zeptal se mě.

Zeptal se proto, že věděl, že se určitě nepustím do tak stupidní diskuse a tím náš dialog skončí. Jedním z problémů v mém zatím dost čerstvém vztahu k synovi totiž bylo, že mě Manuel nemohl vystát. To vysvětlovalo i všechny ty pochmurné, prázdné a k uzívání znužené pohledy, kterými mě už druhý týden častoval. Odrážely to, co viděl: mě. Kdyby věděl, že jsem jeho otec, nejspíš by mě stejně neměl rád, ale možná by ke mně byl o něco shovívavější.

Ne, nevěděl to. A já to, upřímně řečeno, také věděl teprve pár týdnů.

Alice

Začátkem léta mi zavolala Alice a vyjádřila politování, že se už vůbec nestýkáme. A jestli se nemůžeme zase jednou vidět, má prý pro mě spoustu novinek. S Alicí jsem už vlastně vůbec nepočítal. S Tanjou, s Kathi, s Brigitte, možná s Corinnou, případně snad dokonce i se Sonjou, ale s Alicí ne. Nikdy by mě také nenapadlo, že by ji ještě v tomhle životě mohlo mrzet, že se už se

mnou nestýká, po tom, jak tenkrát odešla. Ale člověk se může v lidech zmýlit, a co teprve v ženách, na to jsem vysloveně talent, talent od přirození.

„Jo, jasně, sejdeme se, s radostí. Kde?“ zeptal jsem se.

„Nejraději u mě,“ řekla.

Nejraději u mě. Tahle slova mě vždycky silně fascinovala. Upřímně blahopřeji každému muži, který při nich dokáže nemyslet docela určitým směrem, ještě k tomu začátkem léta, a když je navíc momentálně bez závazků. Já to tedy rozhodně nezvládám. Abych nějak přečkal ty tři dny do naší schůzky, vyhrabal jsem Aliciny staré fotky z našeho víkendu v Hamburku a doufal jsem, že nepřibírala víc než půl kila za rok. Se sedmi a půl kilem navíc bych se dokázal smířit.

Strávili jsme spolu mimochodem jenom ten jediný hamburský víkend, protože jsem byl tenkrát ještě ženatý s Gudrun a Gudrun byla asi v sedmém měsíci těhotenství s Florentinou, na což Alice bohužel přišla právě během zpátečního letu z Hamburku, protože vždycky, když mám strach, jsem jako otevřená kniha. A z létání mám pořádnou fobii. Nemůžu nikomu zazlívát, když si teď pomyslí, že jsem byl nebo možná ještě pořád jsem fakt hajzl, jenomže věci nejsou vždycky takové, jaké se jeví, dokonce ani když se jeví zrovna takové. Ale zpátky k tomu setkání s Alicí.

Vlastně mi stačilo jenom pár vteřin mezi dveřmi, abych zjistil, že jsem se holil zbytečně. Nemusím nijak obšírně líčit, jak fantasticky člověk může vypadat ještě i po patnácti letech a jak někomu může svědčit, když jde svou cestou, neboť v případě Alice to pro mě už bohužel nehrálo vůbec žádnou roli, protože já jsem už nehrál žádnou roli pro ni. Vystudovala medicínu a pracovala u něčeho jako Lékaři bez hranic, nějaké hranice ale přece jenom měli, starali se totiž výhradně o projekty v Africe. Alice se právě chystala na skok do Somálska, aby tam od září půl

roku rozjížděla novou základnu a potřebovala o tom nesmírně naléhavě povědět zrovna mně, kterého před patnácti lety poslala k čertu po jednom víkendovém románu. Jenom jsem pořád ještě nevěděl proč.

„A co ty tak děláš, Geri?“ zeptala se.

To byla dvojnásobná urážka. „Geri“ znamenalo, že jsem v jejích očích ještě pořád nedozrál na Gerolda. A „co ty tak děláš“ znělo, jako že nevěří, že bych vůbec mohl dělat něco lepšího než jenom *tak, tak* jakoby, *tak* do větru, *tak* mimochodem. Pravděpodobně to na mně bylo vidět.

„Pořád ještě jsem novinář, jenom už nedělám v *Rozhledech*, ale u jedněch menších vídeňských... éé... reklamních novin, asi je nebudeš znát. Mám na starosti rubriku o sociálních otázkách.“

„Sociálních? To mi připadá báječné,“ řekla.

„Jo, je to báječné.“

„A kde máte redakci?“ zeptala se.

„V Neustiftgasse.“

„A máš tam svou vlastní kancelář?“

Můj život mi nepřipadal nijak zvlášť mimořádný, ale přece jenom jsem měl dojem, že bych si snad k tématu *posledních patnáct let Gerolda Plasseka* zasloužil trochu zajímavější dotazy.

„Ano, mám tam malou kancelářskou místnost.“

Oboje bylo nesmírně přehnané, „kancelář“ i „místnost“, jen to „malá“ sedělo.

„Výborně,“ řekla.

Potom chvíli okolkovala. A nakonec mi vyprávěla o svém skvělém dítěti, které vychovává docela sama. Je to kluk. Velký kluk. Je mu už čtrnáct. Je to vzorný žák, chodí na gymnázium, má tam spoustu, spoustu, spoustu, přímo nespočet kamarádů, kteří se postarali, aby byl tak hluboko zakořeněný, že se prakticky vůbec nemůže pohnout z místa. Půlrok v Somálsku pro něho prostě nepřichází v úvahu. Musí zůstat ve Vídni.

Bydlet může u její sestry Julie a bude o něho dobře postaráno, jenom...

„Ty máš čtrnáctiletého syna?“ zeptal jsem se.

„Ano, mám.“

„Já mám patnáctiletou dceru.“

„Ano, vím, umím počítat,“ řekla nebo spíš zasyčela jako Leslie, siamská kočka mé bývalky, když se k ní člověk moc přiblížil.

Takže o jejího chlapce je vcelku postaráno, pokračovala se skoro přehnanou vlídností. Až na odpoledne, dobu mezi školou a Julií, dalo by se říct. Alicina sestra Julie je totiž něco jako učitelka tance nebo fitness trenérka nebo oboje a každé odpoledne doma dává hodiny cvičení při hudbě. A tak si tedy Alice vzpomněla kupodivu na mě, konkrétně na mě a mou kancelář.

„Manuel si tam může psát domácí úkoly,“ řekla.

Manuel? Ne, to teda nemůže. To nejde. Není to možné. Šéf to nedovolí. A i kdyby to nakrásně chtěl dovolit, tak já nedovolím, aby to dovolil. Já a čtrnáctiletý kluk jménem Manuel, kterého neznám a ani nechci poznat, my dva v tom mém ubohém krcálku, to prostě nejde. Už jen pomyšlení na takové pomyšlení bylo nemyslitelné.

„Určitě máš aspoň stovku přátel, tak proč s tím jdeš zrovna za mnou?“ zeptal jsem se.

„Myslela jsem si, že by to bylo vhodné, ty a Manuel.“

„Já a cizí čtrnáctiletý kluk? Můžeš mi říct jeden jediný důvod, proč by to mělo být vhodné?“

„Jeden jediný?“

„Jo, jeden jediný,“ zopakoval jsem.

„Protože jsi Manuelův otec.“

„Co?“

„Protože jsi Manuelův otec.“

„Řekni to ještě jednou.“

„Protože *ty* jsi Manuelův otec.“

Tak to opravdu byl důvod. Vyvolal ve mně jednu z těch hlubokých traumatizujících krizí, o kterých se říká, že člověk v šoku a v sebeobraně ignoruje fakta tak dlouho, až se už nakonec opomíjet nedají a prosáknou mu do mozkových buněk vyhrazených pro katastrofy. (Ty mám naštěstí v neustálé pohotovosti.) Několik hodin jsem tak proseděl u Alice a u sklenky koňaku — tedy přesněji to byla jedna sklenice a polovina láhve a Alice koňak nerada.

Seděla na okraji pohovky rovná jako svíčka a podrobně mi vysvětlovala, proč bylo lepší, že mi existenci mého syna čtrnáct let zatajovala. Dalo se to ale vyjádřit i ve zkratce: ona ani Manuel ode mě jako od otce v žádném ohledu neměli co očekávat. Naplnilo mě to vztekem a zároveň smutkem. Vztekem proto, že čerstvému otci by se takové věci rozhodně říkat neměly. A smutkem proto, že to nejspíš byla pravda.

Tentokrát ode mě ale něco očekávali, a tak jsem prostě nedokázal říct ne. Beztoho šlo jen o dvě tři hodiny denně po dobu nějakých směšných dvaceti týdnů. A navíc jsem byl na svého syna docela zvědavý.

„Ví vůbec, že jsem jeho táta?“ zeptal jsem se.

„Ještě ne.“

„Byl bych totiž radši...“

„Jo, myslela jsem si to,“ řekla.

Už prý syna připravila na svého „dobrého kamaráda ze starých časů“.

„Výborně,“ řekl jsem.

Překvapivý dar

Byl to tedy desátý pracovní den s Manuelem v zorném úhlu a moje zvědavost na vlastního syna už byla dosyta ukojená. Nedokázal jsem si představit, že to tu spolu vydržíme ještě další

dny, týdny, nebo dokonce měsíce, a když jsem viděl, jak se tváří, už vůbec jsem si nedokázal představit, že si to dovede představit on. Nejhorší bylo, že se prostě zdráhal komunikovat se mnou lidským způsobem, ať jsem zvolil jakékoliv téma.

„Beatles, nebo Stouni?“ zeptal jsem se například. To je přece správná otázka pro čtrnáctiletého kluka! Stačilo by mi jediné slovo a hned bych s ním prolistoval celé album padesátiletých dějin popu.

„Jak to myslíš, Beatles, nebo Stouni?“ odpověděl otázkou.

„Která muzika se ti líbí víc, od Beatles, nebo od Rolling Stones?“ Už za tuhle delší verzi, která zněla, jako bych vysvětloval vtip pacientovi s Alzheimerem, jsem sám sebou pohrdal.

„Musím na to odpovídat?“ ponižoval mě dál.

„Ne, nemusíš odpovídat, ale prostě by mě zajímala tvá odpověď,“ odpověděl jsem.

„Tak jo: ani jedni se mi moc nelíbí.“

„Tak jaká hudba se ti líbí?“ sondoval jsem dál.

„Podle toho.“ Záblesk naděje.

„Podle čeho?“ zeptal jsem se.

„Podle toho, jaká muzika se zrovna hraje.“

„No, na tom záleží vlastně vždycky,“ odpověděl jsem. Tím hovor na to téma skončil. A já si přísahal, že se Manuela už nikdy na nic nezeptám. A jestli mě bude dál takhle vytáčet, vzduchotěsně ho zabalím a odešlu leteckou poštou za matičkou do Somálska.

Pak se ale stalo něco mimořádného, co mi ten den bude navždycky připomínat: Norbert Kunz, můj šéf, mě zavolal k sobě do kanceláře. Šlo o jeden článek, který jsem napsal do čtvrtletního vydání *Den co den*. Na tomto místě musím trochu zešíroka vysvětlit své právo na existenci a rozsah svých úkolů v reklamních novinách *Den co den*, které vydává velkoobchodní koncern Plus.

Po mém odchodu z *Rozhledů* — no dobře, byl to spíš vyhazov než odchod — se mě ujal Norbert Kunz. Vždycky si vážil mé

novinářské práce, kromě toho byl jeho otec blízkým přítelem tatíčka mé bývalé ženy Gudrun a ti dva spolu ještě ke všemu chodili hrát golf. Říká se přece, že krev není voda. A golf je určitě víc než krev.

Nejraději bych pracoval v kulturní rubrice, ale jednak *Den co den* žádnou neměl, protože to byl značně nekulturní list pro značně nekulturní publikum, a za druhé jsem si stejně nemohl vybírat. Dostal jsem na starost Pestré denní zprávy a pečoval jsem o rubriku čtenářských dopisů. Jestli se ptáte, jakápak péče o dopisy od čtenářů, tak byste měli vidět, čeho všeho byli čtenáři *Den co den* schopni. Mým třetím úkolem byla „sociální témata“. Ta jsem vždycky uváděl, když se mě někdo zeptal, co vůbec dělám a o čem píšu. Znělo to samozřejmě sociálněji a hlavně záslužněji, než to ve skutečnosti bylo. Žádná bída totiž nebyla dost velká, aby mohla v *Den co den* zabírat místo nějakému tomu inzerátu na topidla do zahradních besídek — tedy pokud pomineme podmořské zemětřesení s desetitisícem mrtvých, mezi kterými navíc muselo být nejméně pět Rakušanů. Problém se sociálními tématy spočíval v tom, že se do nich nedaly zapracovat žádné inzeráty, a tudíž nic nevynášela. Z potíží chudých a nemohoucích lidí totiž nikdo nevytríská žádný zisk, dokonce ani vyřídění z velkoobchodního koncernu Plus. Proto se sociální témata balila do třířádkových noticек a schovávala někam mezi Pestré denní zprávy.

Tím víc jsem byl překvapený, že mě teď Norbert Kunz zval k sobě, aby si se mnou promluvil o jedné takové krátké noticce. Ve čtvrtecním čísle mi jedna pestrá denní zpráva chyběla, a proto jsem do rubriky zařadil zmínku o tom, že přeplněná noclehárna pro bezdomovce ve vídeňském Floridsdorfu nedostane původně slíbené dotace, takže její dobrovolníci provozovatelé budou muset polovinu bezdomovců vyhnat zpátky na ulici. Norbert Kunz si tuto zprávičku zatrhl oranžovým zvýrazňovačem

a poklepal na ni prstem, což nevěstilo nic dobrého. Očekával jsem, že mi chce zase jednou připomenout, že jsme komerční podnik a nemáme se starat o okrajové skupiny, které mají své speciální noviny, jež vydává Charita, Červený kříž, Armáda spásy, azylové domy a čert ví kdo ještě. Ale dopadlo to jinak.

„Baví vás ještě vůbec vaše práce, pane Plasseku?“ zeptal se. Kunz sice nebyl nijak zvlášť srdečný člověk, kterému by záleželo na blahu kolegů — spíš na ně ani nepomyslel —, ale cynik taky nebyl, na to neměl dost smyslu pro humor.

„Upřímně řečeno, nepracuji tady kvůli zábavě,“ odpověděl jsem.

„Já také ne.“

„To mě uklidňuje,“ řekl jsem.

„Jsou ale chvíle, kdy člověk najednou znovu ví, proč to dělá,“ řekl.

„Aha. Opravdu?“ zeptal jsem se.

„Ano, jsou. Takový okamžik jsem právě zažil.“

„To je fajn, přeji vám to. Až takový okamžik zažiji já, ohlásím vám to. Je ale možné, že to už budete v důchodu. Tak to ohlásím vašemu nástupci,“ řekl jsem. Jestli je totiž někdo z nás dvou cynik, tak jsem to já.

Kunz se vmohl na utrpený úsměv a začal mi vyprávět, že mu právě volal vedoucí té noclehárny pro bezdomovce ve Floridsdorfu a byl radostí úplně bez sebe a tak rozčilený, že ani nemohl pořádně mluvit, protože se stalo cosi neuvěřitelného.

„Dostal poštou tlustou obálku. Od anonymního odesílatele. A v té obálce byly peníze. V hotovosti. Spousta peněz. Hádejte kolik, pane Plasseku.“

„Nemám ponětí.“ Na tohle nejsem žádný expert. Mně ještě nikdo nikdy žádné peníze neposlal, ani anonymně, ani neanonymně.

„Deset tisíc eur.“

„Wow.“ Musel jsem polknout. To bylo pět měsíčních platů v *Den co den*. Teda aspoň mých platů.

„Za to prý můžou zařídit další místnost s postelemi a v zimě nebudou muset vyhodit ani jednoho bezdomovce,“ řekl Kunz.

„To je paráda, to je fakt paráda,“ odpověděl jsem. A myslel jsem to vážně. Pozitivní zprávy mě dokážou dojmout. Nejspíš proto, že jsou tak vzácné. To, co nám jako pozitivní zprávy obvykle dodávají a co my žurnalisté čile přeprodáváme dál, je jen reklama, kterou se chce někdo obohatit na účet ostatních, nic víc.

„Ale proč to telefonoval zrovna vám?“ zeptal jsem se. Můj pan šéfredaktor teď vypadal, že zažívá pořádnou euforii, takhle jsem ho moc často nevidal.

„V obálce od toho anonymního sponzora byl malý výstřížek z novin. Nic jiného, jenom ty peníze a přiložený výstřížek. A teď můžete hádat, jaký výstřížek to tak mohl být.“

Už zase hádat, mě hádání nebaví. Norbert Kunz mi ale dal nápovědu a poklepal na oranžově zatržený článkuček, na moje čtvrtetční Pestré denní zprávy.

„Ano, správně, pane Plasseku. Naše malá novinová noticka zjevně někoho přiměla, aby spontánně věnoval deset tisíc eur bezdomovcům. No není to neskutečné?“

„Jo, je to neskutečné,“ řekl jsem. Přestože to přesně vzato nebyla „naše“ malá novinová noticka, ale „moje“ malá novinová noticka, ale co už. Kdybych tušil, že tahle zpráva bude někomu stát za deset tisíc eur, určitě bych ji formuloval o něco pečlivěji.

„Tuhle story si teď samozřejmě pořádně pohlídáme,“ řekl Kunz.

„Co tím myslíte, pořádně pohlídáme?“

Podíval se na mě jako na idiota, kterému se musí vysvětlovat základní pravidla bulvární žurnalistiky. „To bude otvůrka, titulní stránka. Nadpis: *Den co den* zachraňuje projekt pro bezdomovce. Podtitulek: Velkorysý příspěvek našich čtenářů zajistí nové

ubytování pro nejchudší z nejchudších. Nebo tak něco. K tomu faksimile naší zprávy. A čtyři, pět, šest stránek fotoreportáže o té noclehárně. Interview se šťastným vedoucím toho zařízení. Rozhovory s bezdomovci. Jak se člověk dostane až na dno? Jaké to je žít na ulici? Studie prostředí. Infografika s nárůstem nových nocležních míst, která financujeme...”

„Ta nefinancujeme my,“ dovolil jsem si odporovat Napoleoni uprostřed vizí vítězné bitvy.

„Nepřímo ano, pane Plasseku, nepřímo ano.“

„A kdy myslíte, že bych měl to interview a tu reportáž...?“

„Vy ne, pane Plasseku, to zařídí kolegyně Rambuscheková. Už je o všem informovaná a přímo na místě bude...“

„Jak to? Sophie Rambuscheková z ekonomiky? Sociální oblast je přece moje práce. Nebo jsem něco špatně pochopil?“ Teď jsem byl na své poměry docela rozčilený.

„Ale jistěže ano, pane Plasseku, jenže vás potřebujeme tady v redakci,“ řekl.

Aha, správně, jsou tu přece ještě dopisy čtenářů a Pestré denní zprávy. Usmál jsem se a on dobře věděl, co tím myslím. Naštětí mi na tomhle všem nijak zvlášť nezáleželo. Sophie Rambuscheková byla mladá a hladová, kariéru ještě před sebou. Já nebyl hladový nikdy, vždycky jenom žíznivý. A kariéru jsem nikdy žádnou neměl, takže aspoň tohle už jsem měl vyřízené.

Alkohol nesmrdí

Cítil jsem jakousi potřebu povědět Manuelovi o tom divném anonymním daru.

„Zajímá tě, co mi zrovna sdělil můj šéf?“ zeptal jsem se.

„Proč by mě to nemělo zajímat?“ opáčil. Tak jsem tedy předpokládal, že ho to zajímá, a vylíčil jsem mu, co se přihodilo. Nevypadal potom sice o nic méně nepřítomně než předtím, ale

od té doby, co se jako syn a společník v kancelářském krcálku naboural do mého života, mi poprvé položil chytrou otázku: „Copak ostatní noviny o tom nepsaly?“

„Nemám ponětí,“ řekl jsem. Žádné jiné noviny jsem nečetl, a ty naše pochopitelně už teprve ne. Hned jsme si ale obstarali všechna čtvrtletní vydání a zjistili jsme, že příběh těch bezdomovců byl lokální téma dne, kterému několik renomovaných listů věnovalo dost velkou pozornost.

„Takže na tý tvý zprávě vůbec nic zvláštního,“ usoudil Manuel.

„Nikdy jsem netvrdil, že byla zvláštní,“ řekl jsem.

„A ten, co ty peníze poslal, četl nejspíš jenom *Den co den*, jinak by přiložil výstřížek z nějakých jiných novin,“ řekl Manuel. Nepostrádalo to jistou logiku, ale řekl to tak nevraživě a s tak pohrdavou intonací, že jsem se o tom prostě musel zmínit.

„Manueli, co jsem ti vlastně udělal?“

„Co že jsi mi udělal?“

„Přesně. Co jsem ti udělal? Můžeš mi to prosím vysvětlit?“

„Vůbec nic jsi mi neudělal, jenom...“

„Jenom co?“

„Ale nic,“ zabručel.

„Ne, to vůbec není nic, je to něco a já chci, abys mi řekl, co to něco je. Trvám na tom! Rozuměl jsi mi?“ Rozuměl mi. Husté závoje chronicky přítomné mlhy se rozplynuly a jeho oči se najednou rozevřely do dvojnásobné šířky, takže bylo vidět, že mají stejně zeleno-měděno-jantarovou směs barev jako ty moje. Ale spoň jsem si to namlouval.

„Proč tady musím bejt? Kde to vlastně jsem? Kam jsem se to dostal? Co je tohle za díru? Co je to za trapácký noviny? Co je to za divný lidi? Co tady vůbec dělají? Jak se tady dá pracovat?“ Dopřál si krátkou přestávku, aby se nadechl k dalším útokům. „A ty? Co je s tebou? Tobě je všechno volný. Jenom tu dřepíš,

čučíš do obrazovky a nic neděláš. No jo no, já toho taky moc nenadělám, ale já jsem ještě mladej. A vůbec, co bych tady taky dělal?“ Bázlivě se na mě podíval, protože věděl, že zašel moc daleko. Ale teď už bylo stejně všechno jedno, tak mi mohl rovnou říct celou pravdu. „Pořád máš na sobě ten stejnej zelenej svetr. A ty boty! Něco takovýho dospělí nenosí, něco takovýho nenosí ani nikdo mladej, neznám vůbec nikoho, kdo by nosil něco takovýho. A ještě k tomu smrdíš alkoholem. Mamka říkala, že seš hodnej, že seš hustej týpek, se kterým bude fůra srandy. Ale ty vůbec nejseš hustej, hodnej možná, trochu, ale vůbec ne hustej. Nemáš ani auto, ani motorku. Kdybys měl aspoň kolo, ale ty nemáš ani to kolo. A sranda s tebou nebyla ještě ani jednou. Úkoly mám napsaný za půl hodiny, zbytek času tu jenom pitomě vysedávám a čekám, že třeba konečně...“

„Alkohol nesmrdí,“ řekl jsem.

„Ale smrdí, alkohol smrdí, a jak!“

„To, co jsi řekl, je drzost. Nikdy bych nepil nic, co smrdí!“ Teď se Manuel zasmál. Umí se tedy smát. Pravděpodobně se mu ulevilo, že jsem se hned nevytočil, když mi řekl takové věci. Jiní otcové, případně jiní staří kamarádi jeho matky, by nejspíš na místě vyletěli z kůže. Samozřejmě není zrovna příjemné, když vám čtrnáctiletý kluk řekne něco takového, ale mělo to koule a to se mi líbilo. Koneckonců v tom byl i malý kompliment, totiž že mě Alice vylíčila jako hodného a hustého týpka. A upřímně řečeno, pro mě bylo důležitější, co si o mně myslí ženy, které to dotáhly na lékařky bez hranic, než takovýhle výrostek, který ještě věřil, že škola má něco společného se životem a že svět je střídavě hustej, nebo posranej.

„To je dobře, že jsi to všechno ze sebe dostal,“ řekl jsem, přičemž jsem si nebyl jistý, jestli to už bylo opravdu všechno. Teď jsem na něho poprvé udělal dojem, to na něm bylo vidět. Dojem nebo šok, něco z toho.

„Neber si to osobně,“ utrousil. Ale to ne, osobně bych si to nebral nikdy. Při loučení mi dobrovolně podal ruku.

„Pozdravuj tetu Julii,“ zavolał jsem za ním. Tak. A teď jsem nutně potřeboval pivo. V nejspodnější zásuvce mého psacího stolu přece musela být ještě jedna plechovka v záloze — teplá, ale to bylo fuk.

Teorie po půlnoci

Večery, u kterých jsem se mohl spolehnout, že jich budu příští ráno litovat, jsem trávil se svými kumpány po knajpách. Jako pravý Vídeňák, který ještě k tomu vyrostl v dělnickém okrese Simmering, jsem nesnášel z Německa importovaná slova „kumpáni“ a „knajpy“ — u nás se říká „kamoši“ a „putyky“. Když jsem jim ale říkal „kumpáni“ a „knajpy“, mohl jsem se od nich snadněji distancovat. A to bylo nutné. Ve skutečnosti jsme tam totiž jen nudně postávali, pili jedno pivo za druhou kořalkou, vyprávěli si navzájem, jak k nám byl život sprostý, ne, navzájem ne — každý si sám pro sebe vyprávěl o podlostech svého života a ostatní čekali, až na ně zase přijde řada. Jako odměnu za to, že jsme tak statečně předstírali vzájemné naslouchání, někdo vždycky poručil další rundu a ten „někdo“ jsem byl většinou já.

Špatně to bylo od dvou ráno — a podle toho se daly řídit hodinky —, tehdy totiž moji kumpáni, hlavně Horst a Josi, začali vrhat po okolí alkoholem prosycené pohledy a fantazírovat o dosud přítomných ženách. Žádná se přitom nemusela bát srovnání s bývalými nebo současnými partnerkami mých roztožených kumpánů. To pak pro mě byl důvod, abych buď šel domů, nebo objednal ještě poslední rundu, přičemž jsem většinou dával přednost druhé variantě.